

Marko Kravos

PREMAGANEC

Jekleni vitez odhaja preko polja,
nagibava se na zelenem konju,
utrujen jezdec na zmučenem konju.
Sence prekrivajo krvavo polje,
gozdni prag mu počasi leze naproti.

Temna jata mu čepi na temenu,
krokariji se ob lobanjah ščeperijo
za razparana drobovja tovarišev.
Na žalostnem konju se maje vitez
v pretežkem oklepu iz španskih kovnic.

Ob njegovem boku mu pozvanja ščit:
troje stolpov na njem v krempljih jastreba.
Preko gradu urez in drzna ost
je prebila ptiču rdeče oko. Konj gre.
Slepo oko je mrtva mrtva ljubezen.

Gozd pa je temen zelo in hladen in tuj,
na obronku se ustopi zeleni konj.
Vitez začuti v svoji roki meč, ga stisne,
konico zadira v konjski vrat, hrope,
ruši se k tlom z bolečino svojo.

Sam je, mož z golim mečem v lepki roki,
čuti zeleni smaragd na ročaju:
jedki sok se je zgostil v maščevalnost,
zostrila se je smrtna viteška čast.
Rezilo preži: vse kar živi, naj plača!

